

Projekt

**UCHWAŁA NR
RADY MIASTA MARKI**

z dnia 2021 r.

w sprawie skargi z dnia 19 marca 2021 r.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 i art. 18b ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 roku poz. 713 i 1378) oraz art. 229 pkt 3 oraz art. 231 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 roku poz. 735), Rada Miasta Marki działając z wykorzystaniem środków porozumiewania się na odległość, zgodnie z art. 15 zzz ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374 ze zm.¹⁾) uchwała, co następuje:, uchwała co następuje:

§ 1. 1. Rada Miasta Marki skargę z dnia 19 marca 2021 r. w zakresie w jakim dotyczy Burmistrza Miasta Marki uznaje za niezasadną.

2. Rada Miasta Marki uznaje się za organ niewłaściwy do rozpatrzenia skargi z dnia 19 marca 2021 r. w zakresie w jakim dotyczy:

- 1) działań Sekretarza Miasta,
- 2) Uchwały Nr XXIX/368/2020 Rady Miasta Marki z dnia 30 grudnia 2020 r. oraz Uchwały Nr XXIX/372/2020 Rady Miasta Marki z dnia 30 grudnia 2020 r.

§ 2. Zobowiązuje się:

- 1) Przewodniczącego Rady Miasta Marki do przekazania skargi w zakresie, o którym mowa w § 2 pkt 1, do organu właściwego do jej rozpatrzenia, to jest do Burmistrza Miasta Marki oraz poinformowania Skarżących o niniejszej uchwale wraz z informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.),
- 2) Burmistrza Miasta Marki do przekazania skargi w zakresie, o którym mowa w § 2 pkt 2, do organu właściwego do jej rozpatrzenia, to jest do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie oraz poinformowania Skarżących o niniejszej uchwale wraz z informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.).

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

¹⁾Zmiany tekstu jednolitego ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2020 roku poz. 2112, 2123, 2157, 2255, 2275, 2320, 2327, 2338, 2361 i 2401 oraz z 2021 roku poz. 11, 159, 180 i 694.

Uzasadnienie

W dniu 19 marca 2021 r. Skarżący wnieśli skargę na działania Burmistrza Miasta Marki zarzucając nieprzestrzeganie przepisów prawa podczas rozpatrzenia sprawy zaliczenia ich nieruchomości decyzją administracyjną do zabudowy wielorodzinnej. Ponadto Skarżący zarzucili:

1) Sekretarzowi Miasta nieprzestrzeganie instrukcji kancelaryjnej, nieprawidłowy obieg dokumentów, złą organizację pracy urzędu, słaba współpracę między komórkami organizacyjnymi urzędu, działania Wydziału Organizacyjnego, Biura Rady Miasta oraz nieprawidłową współpracę między Burmistrzem i Radą Miasta,

2) Radzie Miasta Marki podjęcie bezprzedmiotowych Uchwał Nr XXIX/368/2020 Rady Miasta Marki z dnia 30 grudnia 2020 r. oraz Uchwały Nr XXIX/372/2020 Rady Miasta Marki z dnia 30 grudnia 2020 r.

Zgodnie z art. 229 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego, dalej jako k.p.a., rada gminy, o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej, właściwa jest do rozpatrywania skarg na wójta (burmistrza lub prezydenta miasta) i kierowników gminnych jednostek organizacyjnych z wyjątkiem spraw dotyczących organów wykonawczych jednostek samorządu terytorialnego oraz kierowników powiatowych służb, inspekcji, straży i innych jednostek organizacyjnych w sprawach należących do zadań zleconych z zakresu administracji rządowej.

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że Rada Miasta Marki nie jest organem właściwym do rozpatrzenia skargi w zakresie w jakim dotyczy Sekretarza Miasta oraz uchwał Rady Miasta Marki.

Zgodnie bowiem z art. 7 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1282), organem właściwym do rozpatrzenia skargi w zakresie w jakim dotyczy działalności Sekretarza Miasta jest Burmistrz Miasta Marki. Wobec tego koniecznym stało się przekazanie w tym zakresie skargi do Burmistrza Miasta Marki celem jej rozpatrzenia, a tym samym zobowiązanie Przewodniczącego Rady Miasta Marki do dokonania przedmiotowej czynności.

Z kolei przepis art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r., poz. 713 ze zm.), stanowi, że skargę na uchwałę Rady Miasta Marki rozpatruje sąd administracyjny. Tym samym koniecznym stało się przekazanie skargi z dnia 19 marca 2021 r. w zakresie w jakim dotyczy uchwał Rady Miasta Marki do organu właściwego, to jest Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z Uchwałą Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt I OPS 3/12 w postępowaniu przed sądem administracyjnym w sprawach skarg, których przedmiotem jest uchwała rady gminy, zdolność procesową ma wójt (burmistrz, prezydent miasta). Tym samym koniecznym stało się zobowiązanie Burmistrza Miasta Marki do przekazania skargi z dnia 19 marca 2021 r. w powyższym zakresie do organu właściwego.

Przechodząc do rozpatrzenia skargi z dnia 19 marca 2021 r. w zakresie w jakim dotyczy Burmistrza Miasta Marki, Rada Miasta Marki zważyła co następuje.

Skarżący zarzucili Burmistrzowi Miasta Marki:

1) nierozpatrzenie wniosku w sprawie kwalifikacji ich lokali mieszkalnych z nieruchomości zabudowanych domem jednorodzinny na nieruchomości lokalowe wyodrębnione z nieruchomości zabudowanej domami mieszkalnymi wielolokalowymi,

2) nieprawidłowy sposób rozpatrzenia skargi na Naczelnika Wydziału Ochrony

Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz II Zastępcy Burmistrza, w tym nieterminowe jej rozpatrzenie.

W uzasadnieniu Skarżący wskazali, że Burmistrz rozpatrując skargę na pracowników Urzędu i żądanie Skarżących powinien uczynić to:

-„bez zbędnej zwłoki (...) (art. 12, 35, 237 oraz 244 KPA)”;

-„powiadomić skarżących o każdym przypadku nieterminowego rozpatrzenia sprawy wskazując termin jej załatwienia (...) (art. 36 KPA)”;

-„we współpracy z Radą Miasta, w sposób budzący zaufanie do władzy publicznej (...) mając na względzie słuszny interes obywateli, w tym ochronę własności i lepsze zaspakajanie potrzeb oraz sprawność postępowania (...) (art. 7, 7b, 8 ust. 1 oraz 241 KPA)”;

-„rozstrzygnąć wątpliwości na korzyść strony (...) (art. 7a § 1 oraz art. 81a § 1 KPA)”.

W ocenie Skarżących Burmistrz winien wydać decyzję administracyjną w sprawie zakwalifikowania Ich nieruchomości do zabudowy wielorodzinnej. Ponadto Skarżący wskazali, iż ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach nie wprowadza pojęcia wodomierza głównego, a tym samym nie sposób uznać, że ich nieruchomość nie jest nieruchomością wielorodzinną. Zdaniem Skarżących taki stan rzeczy wynika z niekompetencji i nieznamomości przepisów przez Naczelnika Wydziału Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz II Zastępcy Burmistrza. Dodatkowo Skarżący wskazali, że kupując mieszkanie kupili lokal, a nie dom jednorodzinny, co wynika z aktu notarialnego. Skarżący zarzucili Burmistrzowi Miasta Marki nieprawidłowe rozpatrzenia skargi na Naczelnika Wydziału Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz II Zastępcy Burmistrza, w tym nieterminowe rozpatrzenie tej skargi. Ponadto Skarżący nie zgadzają się z argumentacją zawartą w stanowisku Burmistrza Miasta Marki powołującego się na przepisy prawa budowlanego w zakresie uzasadnienia stanowiska traktowania nieruchomości Skarżących jako nieruchomości zabudowanej kompleksem budynków jednorodzinnych, a nie wielorodzinnego. Na poparcie swojego stanowiska dołączyli kopię wydruku załącznika z Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych wskazując, że charakterystyka ich zabudowy została umieszczona w grupie budynków o dwóch mieszkaniach i wielomieszkaniowych.

Wskazując na powyższe Skarżący zażądali, aby Rada Miasta Marki „zobowiązała Burmistrza Miasta Marki – Jacka Orycha do”

-niezwłocznego rozpatrzenia spraw przedstawionych w naszych przedmiotowych pismach zgodnie ze wszystkimi obowiązującymi w tym zakresie przepisami;

-niezwłocznego przeprowadzenia analizy stanu faktycznego i prawnego nieruchomości, którym WOS odebrał kwalifikację zabudowy wielorodzinnej,

-pociągnięcia do odpowiedzialności pracowników odpowiedzialnych za zaniedbania, nienależyte wykonywanie zadań, naruszenie interesów skarżących, przewlekłe załatwianie spraw oraz niestosowanie się do obowiązujących przepisów, zgodnie z art. 233 § 2 i 227 KPA;

-zwiększenia nadzoru i kontroli, dotyczących przestrzegania obowiązujących przepisów prawnych przez pracowników Urzędu Miasta w zakresie organizacji pracy i obiegu dokumentów.”

Na zakończenie Skarżący zamieścili informację, iż jeżeli Ich sprawa nie zostanie rozpatrzona w sposób rzetelny i zgodny z przepisami prawa to wystąpią do sądu administracyjnego celem oceny zgodności z prawem przepisów prawa miejscowego

dotyczącego gospodarowania odpadami komunalnymi.

Po zapoznaniu się z przedmiotową skargą co do działań lub zaniechań Burmistrza Miasta Marki Rada Miasta Marki uznaje tę skargę za niezasadną.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że ocena pracy pracowników Urzędu Miasta Marki jest dyskrecyjną prerogatywą pracodawcy, którym jest Burmistrz Miasta Marki. Zatem Rada Miasta Marki nie jest uprawniona do weryfikacji, czy ta ocena jest prawidłowa czy też nie. Czynność ta jest wyłączną czynnością na linii pracodawca-pracownik. Co najwyżej, jeżeli skarga wpłynęła od osoby trzeciej ta osoba uzyskuje informację czy skargę pracodawca uznał za zasadną czy też nie.

Przechodząc do dalszych twierdzeń skargi Rada Miasta Marki wskazuje, że wbrew twierdzeniu Skarżących do oceny, czy dana nieruchomości stanowi nieruchomości zabudowaną budynkiem jednorodzinny czy też budynkiem wielorodzinnym koniecznym jest sięgnięcie do przepisów prawa powszechnego, a więc do prawa budowlanego, gdyż faktycznie przepisy ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2020 roku poz. 1439, 2320 i 2361) nie zawiera ani definicji budynku jednorodzinnego ani budynku wielorodzinnego. Zgodnie z art. 3 pkt 2a ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku – Prawo budowlane (Dz. U. z 2020 roku poz. 1333, 2127 i 2320 oraz z 2021 roku poz. 11, 234 i 282) stanowi, że pod pojęciem „*budynku mieszkalnym jednorodzinny - należy przez to rozumieć budynek wolno stojący albo budynek w zabudowie bliźniaczej, szeregowej lub grupowej, służący zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych, stanowiący konstrukcyjnie samodzielną całość, w którym dopuszcza się wydzielenie nie więcej niż dwóch lokali mieszkalnych albo jednego lokalu mieszkalnego i lokalu użytkowego o powierzchni całkowitej nieprzekraczającej 30% powierzchni całkowitej budynku*”. Tym samym każdy budynek mieszkalny nie spełniający przedmiotowej definicji będzie uznany bądź za budynek wielorodzinny bądź zamieszkania zbiorowego (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 27 sierpnia 2019 roku, sygn. akt II SA/OI 510/19, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 13 grudnia 2017 roku, sygn. akt II SA/Po 957/17,). Z budynkiem jednorodzinny w zabudowie bliźniaczej mamy do czynienia w sytuacji w której dany „*obiekt to faktycznie 2 odrębne budynki przylegające do siebie jedną ze ścian. Zabudowę bliźniaczą cechuje między innymi to, że każdy obiekt posiada odrębne ściany zewnętrzne tak, aby każdy z budynków mógł w całości stanowić odrębny przedmiot własności*” – wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 29 listopada 2017 roku, sygn. akt II SA/Kr 1063/17. W ten sam sposób wypowiedział się Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 21 października 2016 roku, sygn. akt II OSK 64/15, w którym stwierdził, że „*nie budzi wątpliwości, że zabudowę bliźniaczą charakteryzuje między innymi to, że każdy obiekt posiada odrębne ściany zewnętrzne tak, aby każdy z budynków mógł w całości stanowić odrębny przedmiot własności. O ile zatem istnienie szczeliny dylatacyjnej nie jest elementem niezbędnym do uznania, że budynek jest "bliźniakiem", o tyle niewątpliwie dla takiego stwierdzenia niezbędne jest istnienie dwóch odrębnych ścian, np. przylegających do siebie. Innymi słowy: obiekt w zabudowie bliźniaczej to faktycznie 2 odrębne budynki przylegające do siebie jedną ze ścian*”. Dodatkowo warto wskazać za wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 19 grudnia 2012 roku, sygn. akt IV SA/Po 1104/12 „*Segment budynku w zabudowie bliźniaczej nie musi być lustrzanym odbiciem, lecz powinien zachowywać przynajmniej pewien stopień podobieństwa. Owe podobieństwa powinny występować w zakresie gabarytów każdego z segmentów tj. powierzchni zabudowy, kubatury, szerokości elewacji frontowej itp.*”

Zaś z „*określeniem "zabudowy szeregowej" niewątpliwie oznacza, że budynek mieszkalny jednorodzinny w zabudowie szeregowej powinien stanowić konstrukcyjnie*

samodzielną całość, z wydzielonymi maksymalnie dwoma lokalami. Wobec braku legalnej definicji ustawowej oraz przepisów, z których można byłoby wyinterpretować w sposób wyczerpujący cechy charakterystyczne omawianego rodzaju zabudowy, zasadnym jest także sięgnięcie do znaczenia potocznego wskazując, że zabudowa szeregowa to ciąg budynków przylegających do siebie. Zabudowę szeregową tworzy zatem ciąg budynków, z których każdy stanowi z punktu widzenia techniczno-budowlanego konstrukcyjnie samodzielną całość. Dopuszczalne jest stwierdzenie, że budynki jednorodzinne w zabudowie szeregowej tworzą ciągi od trzech do kilkunastu budynków” – wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 26 października 2017 roku, sygn. akt II SA/Kr 686/17. Co istotne w ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie zawartej w wyroku z dnia 26 lipca 2016 r., sygn. akt II OSK 2785/14 „Przepis art. 3 pkt 2a p.b. definiuje pojęcie "budynku mieszkalnego jednorodzinnego", które odwołuje się do takich cech jak zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych i samodzielnej konstrukcyjnie całości. Wskazane cechy w żaden sposób jednak nie pozwalają na pełne scharakteryzowanie "zabudowy szeregowej" i ustalenie, czy należą do niej budynki, których ściany nie przylegają bezpośrednio do siebie. Prawidłowe jest odwołanie się do leksykalnego znaczenia słowa "szeregowy" i konkluzja, że o ile ustawienie budynków w szeregu (szeregowo) co do zasady odnosi się do usytuowania sąsiadujących ze sobą budynków w granicy, o tyle nie można z góry wykluczyć sytuacji, gdy pomiędzy budynkami powstanie przerwa.”

Dodatkowym nie przesądającym, niezależnym od powyższego, argumentem przydatnym przy ocenie charakterystyki rodzaju zabudowy jest sposób wykonania przyłączy, urządzeń i punktów pomiarowych. Tytułem przykładu warto wskazać, że zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2020 roku poz. 2028) wynika, że umowa o dostarczenie wody lub odprowadzenie ścieków jest zawierana z osobą, która posiada tytuł do korzystania z nieruchomości (ust. 4). Natomiast w przypadku nieruchomości zabudowanych budynkiem wielolokalowym lub budynkami wielolokalowymi, umowa o dostarczenie wody lub odprowadzenie ścieków jest zawierana z ich właścicielem lub z zarządcą.

Nie można również zapominać, że kwalifikacja danej inwestycji powinna opierać się na rzeczywistych rozwiązaniach funkcjonalnych przyjętych w projekcie budowlanym, a nie na formalnym nazewnictwie (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt II SA/Po 957/17).

Z powyższego jednoznacznie wynika, że o charakterze danej zabudowy decyduje projekt budowlany oraz faktyczne wykonanie danego obiektu (zespołu obiektów).

Tym samym nie można zgodzić się z twierdzeniem Skarżących, że nieruchomość, na której zamieszkuje jest zabudowana budynkiem wielorodzinnym. Co istotne sami Skarżący wskazując na Polską Klasyfikację Obiektów Budowlanych wprowadzoną rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1999 roku w sprawie *Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych* (PKOB) (Dz. U. Nr 112, poz. 1316 oraz z 2002 roku Nr 18, poz. 1170) wskazują, że ich nieruchomości klasyfikują się do grupy 112 Klasy 1121, a więc do budynków samodzielnych, domy bliźniacze lub szeregowe o dwóch mieszkaniach (str. 9/15 skargi), co przy uwzględnieniu powyższych wyjaśnień jednoznacznie świadczy, że ich nieruchomość nie może zostać zakwalifikowana do zabudowy wielorodzinnej. Tym samym stwierdzić należy, że stanowisko Burmistrza Miasta Marki w przedmiotowym zakresie jest zgodne z przepisami, a tym samym zarzut w tym zakresie jest niezasadny.

W przedmiotowej sprawie nie zmienia nic fakt, iż na nieruchomości, na której

zamieszkuje Skarżący funkcjonuje wspólnota powołana zgodnie z przepisami ustawy 24 czerwca 1994 roku o własności lokali (Dz. U. z 2020 roku, poz. 1910 oraz z 2021 roku poz. 11).

Odnosząc się do kwestii zgodności inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego Rada Miasta Marki wskazuje, że to na inwestorze ciąży obowiązek „przedstawienie takiego projektu budowlanego, który by nie budził żadnych wątpliwości, czy zaprojektowany budynek mieszkalny spełnia wymagania określone w art. 3 pkt 2a p.b. i czy w związku z tym jest zgodny z wydaną decyzją o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu” – wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 stycznia 2017 roku, sygn. akt II OSK 1193/15. Co więcej ocena zgodności projektu z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego należy do wyłącznej kompetencji organów administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego jakimi są odpowiednio starosta i powiatowy inspektor nadzoru budowlanego (art. 81 ust. 1 pkt 1 lit. a w zw. z art. 80 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 oraz art. 59a ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku – Prawo budowlane). Wśród tych organów nie ma żadnego z organów gminy, a tym samym Burmistrz czy też Rada Miasta Marki nie mają wpływu na ocenę zgodności projektowanej inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania terenu.

Przechodząc do terminów na rozpatrzenie skargi na Naczelnika Wydziału Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz II Zastępcy Burmistrza należy wskazać, że zgodnie z art. 237 § 1 k.p.a. skarga taka winna zostać rozpatrzona niezwłocznie nie później niż w terminie miesiąca. Zaś w zakresie niezakończona sprawa w terminie stosuje się przepisy art. 36-38 tegoż kodeksu (art. 237 § 4 k.p.a.). Tym samym, jeżeli Skarżący uważają, że sprawa nie została zakończona w terminie to powinni skierować do Burmistrza Miasta Marki ponaglenie (art. 237 § 4 w zw. z art. 37 § 3 pkt 2 k.p.a.). Wniesienia ponaglenia nie hamuje prawa Skarżących do wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie sprawy skargi. Rada Miasta Marki nie jest organem właściwym do kierowania w tym zakresie wytycznych bądź poleceń do Burmistrza Miasta Marki, gdyż nie jest wyższego stopnia nad Burmistrem. Niezależnie od powyższego w ocenie Rady Miasta Marki w niniejszej sprawie Burmistrz w terminie rozpatrzył skargę na Naczelnika Wydziału Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz II Zastępcy Burmistrza, gdyż zobligowany był do wstrzymania się z oceną tej skargi do czasu podjęcia przez Radę Miasta Marki Uchwały Nr XXIX/372/2020 Rady Miasta Marki z dnia 30 grudnia 2020 roku, która to mogła wpłynąć na sposób rozpatrzenia tamtej skargi.

W związku z powyższym Rada Miasta Marki nie jest organem właściwym do polecenia Burmistrzowi podjęcia czynności mających na celu pociągnięcia do odpowiedzialności pracowników za terminowość prowadzonych działań takie uprawnienie przysługuje organowi wyższego stopnia rozpatrującemu ponaglenie, czyli Samorządowemu Kolegium Odwoławczemu w Warszawie.

Odnosząc się do wniosku o zwiększenie nadzoru i kontroli nad przestrzeganiem przepisów przez pracowników Urzędu Miasta Marki to ta kompetencja przysługuje wyłącznie Burmistrzowi Miasta Marki, który jest przełożonym pracowników, a nie Radzie Miasta Marki, zatem ten wniosek należy uznać za niezasadny.

Reasumując powyższe Rada Miasta Marki nie dopatrzyła się naruszenia przez Burmistrza Miasta Marki przepisów opisanych w skardze, a tym samym uznaje przedmiotową skargę w zakresie w jakim dotyczy Burmistrza Miasta Marki za niezasadną.

Na marginesie odnosząc się do twierdzenia zawartego w skardze jakoby Burmistrz

Miasta Marki wypłacał radnym wynagrodzenia pragniemy wskazać i wyjaśnić, iż zgodnie z przepisami radni nie otrzymują wynagrodzenia. Zgodnie z art. 25 ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym na zasadach ustalonych przez radę gminy radnemu przysługują diety oraz zwrot kosztów podróży służbowych. Tak więc o zasadach wypłaty tych należności decyduje Rada Miasta Marki uwzględniając przepisy, w tym w szczególności art. 25 ust. 6-8 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym. Natomiast Urząd Miasta Marki, a nie Burmistrz Miasta Marki wykonuje przedmiotową uchwałę Rady Miasta Marki w tym zakresie i wypłaca należności przysługujące radnym.

Mając powyższe na uwadze zasadnym stało się podjęcie przedmiotowej uchwały.